

καί τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ ἐγνώρισες συμβάντα.
Μὰ δὲν μοῦ λές πῶς πέρασες ἴσῃν ἐξοχή, ψωρίλη;
Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ!... σὲ Πάληρον ἐγύριζα τεπτίλι,
καὶ πότε ἀπεθαύμαζα τῶν οὐρανῶν τὸν θόλον
καὶ πότε πάλιν ἔχασα καὶ τὸν Τζῶν-Μποῦλ τὸν στόλον
καὶ μοναχός μου ἔλεγα: ἐὰν χωρὶς παρὰδές
μὰς χάριζαν τὸν στόλον των οἱ Ἄγγλοι οἱ μασκαράδες,
τί ἄρθρα θὰ ἐγράφαμεν κατὰ τῆς Βουλγαρίας
καὶ τί φωνὰς θ' ἀφίναμεν καὶ ὑλακὰς ἀγρίας,
ἀφοῦ καὶ τώρα, Περικλῆ, ποῦ δὲν μὰς δίνουν ἕνα,
μὲ τάρθρα μας τὸν Σταμπουλῶφ τὸν ἔχομε σπασμένα.

Τοιαῦτα ἐπιθῆριζα μὲ κόκκουσ βαϊζῶν ἄμμου
κί ἕναν ψιλοῦ ἐκῦτταζα κάθε βραδὴ κοντὰ μου.
Καὶ τίς αὐτός; ἐρώτησα, μοῦ εἶπαν δὲ πῶς ἦτον
ὁ Ὑπουργός τῶν Ναυτικῶν, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Τρίτων,
καὶ ὡς Σεδὰχ θαλασσινός μοῦ ἔλεγε πῶς πρέπει
ἀπὸ κοντὰ τὴν θάλασσαν πολὺ συχνὰ νὰ βλέπῃ,
πλὴν βουτηχτῆς καὶ ἴσῃν ἔζηρὰν ἐκ τῶν ἀρίστων εἶναι,
δὲν τὸν φοβίζουσι λαίλαπες καὶ στρόβιλοι καὶ δίνας,
καὶ εἰμπορεῖ, ὡς ἔμαθα, μὲ δύο τρεῖς ματιαῖς
νὰ καμῆ στὸν καλλίτερον ποδόγυρο βουτιαῖς.

Ἄλλ' ὅμως κί ἄλλον ἔβλεπα, ποῦ ἦτον ὁλος χάρις,
μοῦ εἶπαν δὲ πῶς λέγεται καὶ εἶναι Κανακάρης.
Ἐκάθητο συχνότατα μετὰ τοῦ Μαυροῦδῆ
περὶ παιδείας συζητῶν μὲ τοῦτον ἐν σπουδῇ,
κί ἐγὼ τὸν θάνον θεωρῶν, ποῦ πάντῳ ἔμειδία,
ἐφέλλιζα καθ' ἑαυτὸν ἐὰν τώρα κί ἡ Παιδεία
δὲν φέρῃ ἀγαθοῦ καρποῦς μὲ αὐτὸν τὸν ταλεπῆ,
εἴ! τότε πᾶ φασκέλωσται, δὲν εἶναι προκοπή.»
Οὕχ ἦττον κί ἄλλος ἤρχετο καρaboστακισμούς.
Π. Θὰ ἦτον ὁ Σιμόπουλος...

Φ. Ἐκείνος ὁ καυμένος,
ποῦ ὁ Σκουλούδης μὲ χολῆν τὸν ἴστιος καὶ ζῦδι
καὶ ὕστερα τὸ ἐστριψὲς κί ἐπήγῃ σὲ ταξεῖδι.
Καμμιά φορὰ μ' ἀντίρουξ μὲ μάτια δακρυσμένα
σάν νὰ μοῦ ἔλεγε μ' αὐτὸ «Βαβαί καὶ αἰμένα!...
νὰλί μετὰ γλύκα ἐμείνα, ἐλπίς τὰ πάντα φροῦδῃ!...
νὰνάμω σε ποῦ φορεῖς τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδῃ.»
Μὰ καὶ ὁ ρέκτης Ἰσαμαδὸς εἰσῆλθεν αὐτοῦ,
ποῦ ἀξίος ὡς Ὑπουργὸς ἐκρίθη τοῦ Στρατοῦ,
καὶ Σπιρουνάτους ἔβλεπα χρυσοῦς κί ἀκτινοβόλους
μὲ τὰ λευκὰ πιλίκια προβιδιασμένους ὅλους,
ἀπλήστως δὲ ἀνέπνεαν τὸ ζεῖδωρον ἰώδιον
ὡς τῆς ὑγείας ἀσφαλεῖς καὶ τῆς ἀκμῆς ἐφόδιον,
διὰ νὰ μὴ κουράζωνται νὰ τρέχουν ἴσῃ σαλόνια
καὶ νᾶναι πάλιν ἔτοιμοι γιὰ δεύτερα γαλόνια,
ἀν ὁ Σουλτάνος, Περικλῆ, μὲ τοὺς λοιποὺς βαρβάρους
χαρίση περισσότερα Βεράτια ἴσῃ τοῦς Βουλγάρους.

Καὶ τὰς δεσποίνας ἔβλεπα, τὰς κόρας καὶ τὰς χήρας
τὰ πινὰ των νὰ κρατοῦν καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας,
αὐτὸν δὲ λέγουσι τὸν συμμὸν ἐγέννησεν ὁ τράμος,
διότι τώρα λειτουργεῖ ὁ παρὰ φύσιν νόμος.

Ἐταῖ λοιπὸν ἐπέρασα, βρε Περικλέτο, πάλιν,
καὶ χάριον ἐπανεύρημα ἴσῃν φίλην σου ἀγκάλην,
καὶ δὸς μοῦ τὸ στήλιάρι σου νὰ τὸ καταφιλήσω
ποῦ θὰ μ' ἀργάσῃ τὸ πᾶσι καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κί ὀπίσω.
Ναί! σῆκωσέ το ἡγήγορα καὶ κτύπα ὀλοένα...
θὰ εἶναι δρόσος τοῦρανοῦ κάθε ζυλιὰ γιὰ μένα.
Ὁ ἴδιος μένω πάντοτε καθὼς μ' ἐπρωτογνώρισες...
Π. Ὅρσε σαράντα ματσουαῖς γι αὐτὸ τὸ κάλως ὄρισε.

Διάλογος Βουλῆς καὶ βύρουβος πολῆς.

Ἄν φωνάζουν Μκεδόνες, ἀν φωνάζουν Κρητικοί,
μὴ νομίζετε τὰ ψεῦδη ὡς μεγάλας ἀληθείας...
γὰ κί ὁ Ἄνας πρῦμι ἐξω μῆπως πάλιν ἀπ' ἐκεῖ
τῶν μεγάλων συγγενῶν του κουβαλήθη συμπαθείας.

Ἄν οἱ φίλοι συγγενεῖς του κάθε τόσο μᾶς κτυποῦν,
ἀν ἴσῃν τοῦσις σκορπίζουσι μεγάλα καὶ τιμὰς,
τὴν Ἑλλάδα ὅμως πάντῃ κατὰ βαθὸς ἀγαποῦν...
τὰ Βεράτια ἴσῃ τοῦς Βουλγάρους, ἡ ἀγάπη των σ' ἔμαξ.

Πλὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες νὰ χερσοῦν χαρὰν πολλὴν
δοσι θέλουσι μὲ τὸ ζῆμα μάχης, πόλεμον, σφαγὰς,
διακυβερνήσαντες πρὸς τὸν νόμον τῆν Βουλῆν
καὶ ὀρίζομεν τὰς νῆας τῶν Νομῶν μας ἐκλογὰς.

Ἐτοὶ θέλει καὶ ὁ νόμος, ἔτσι θέλει καὶ τὸ Στέμμα,
καὶ εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα πιθάνῃ ἐλπίς ὑπάρχει
πῶς ἔμπορεῖ σφαγαὶ νὰ γίνουσι, πῶς ἔμπορεῖ νὰ τρέξῃ αἷμα
κί ἔτσι λῆψουσι ἡσυχάσουσι οἱ λυσσῶντες πολέμαρχοι.

Ἄς πατάξωμεν τοὺς Τούρκους εἰς κειρὸν καὶ θραν ἄλλην,
τώρα δὲ παρακαλοῦμεν νὰ κατέλθουσι εἰς τὴν πάλιν
Κοκοσλήδες, Κοτσομπλήδες, Κατρουλήδες, καὶ λοιποί,
ποῦ τὰ στήθη των ρουσκόνουσι οἱ μεγάλοι μας σκοποί.

Πεποικίθεις πῶς τὸ γέρας θὰ δοθῇ ἐξ ὀλοκλήρου
εἰς τὸν Μόλτικε τῶν φακόλων, τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου,
ἀλαλάζομεν μὲ ὅλους «Ὀύρρα, Ζήτω, Ἐλευθερία!...
» ἡ Βουλὴ διακλυθῆτω, κατευόδιο, Βασιλεῦ! »

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν εἰς κᾶνα — πᾶς σὲ σῆτῃ μου ἀνέθη,
ἴσῃ Νεϊκόλην ἀπᾶνω — κί ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἐνοδοχέον Σῶδη, — δηδ' σὲ λείβῃ τρεῖς σὲ εἶδη,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' αἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χήρα ἔχουσι ἔθρα, — πᾶσαν ἔλλοτε μαμαῆ.

Ἐκ τοῦ τυπῶγραφίου Ἐκρητικῆς τῆς καλῆς, ἔδῃ τοῦ Προσέτιου νεοτερῆς καλῆς.